

OPPEGÅRD HISTORIELAG

Medlemsblad nr 1/2013

Stubljan – Ljansgodset i Hvervenbukta gikk opp i flammer en sein januar-kveld i 1913. Bare strandpaviljongen og driftsbygningene sto igjen til tross for iherdig innsats fra brannvesenet og arbeiderne på Ljansbruket. En rekke kunstverk og møbler ble likevel reddet ut før bygningen kollapset. Våningshuset ble opprinnelig oppført rundt 1700 under Peder Müllers tid som en langstrakt enetasjes bygning. Seinere, under Peder Holters tid, ble det påbygd til to etasjer og med to sidefløyer som vi kjenner igjen på bildene. Mansardtaket var belagt med blå takstein. Lysthus, barokkhage og et saluttbatteri med fire bronsekanoner hørte også til. Den ene kanonen står nå på tunet til Søndre Oppegård på Svartskog.

Oppegård Historielags styre

Fra venstre: Einar Skillebekk, Birger Løvland, Siri Iversen, Egil Wenger, Randi Skjerven, Geir Bagge Skarheim og Severin Breivik.

Styret i Oppegård Historielag har konstituert seg slik:

Egil Wenger, leder, tlf.: 97 74 90 02. E-post: egil@wenger.no

Geir Bagge-Skarheim, nestleder, tlf.: 66 99 36 90.

E-post: bagge-skarheim@c2i.net

Siri Iversen, kasserer, tlf.: 93 43 11 05. E-post: siri.iversen@gmail.com

Randi Skjerven, døde 5. september 2012.

Birger Løvland, styremedlem, tlf.: 66 99 31 48.

E-post: ablovland@hotmail.com

Einar Skillebekk, styremedlem, tlf.: 92 05 05 95.

E-post: einar.skillebekk@c2i.net

Severin Breivik, styremedlem, tlf.: 92 88 84 87. E-post: cvrin@live.no

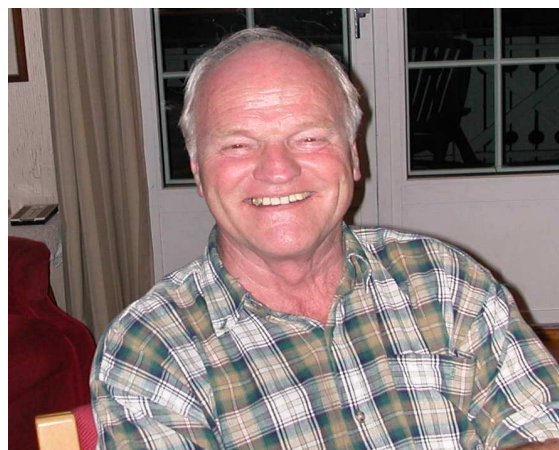
Revisor: Elisabeth Storløyken

Valgkomite: Bjørn Egil Jensen (leder) , Karsten Høy og Bjørn Engebretsen.

Redaksjonskomite for medlemsbladet: Odd Ståle Indreeide og Siri Iversen

Lederen har ordet

Forandringer - ”det er fa’li det.....”.
Normalt er vel det noe vi som er engasjert i historiske tema ikke liker. Det er nok fordi historie kan du ikke gjøre noe med, den bare er slik den ble. På den måten blir kanskje vi lokalhistorikere oppfattet som konservative, ”lærer” oss til ikke å like endringer? Det har sikkert noe å gjøre

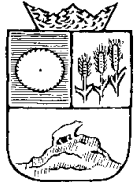

med alder også. Vi har nok litt mer enn gjennomsnittlig alder ”på baken”. Etter mange år med ”påtrykk” fra våre kolleger i Follo, gikk også Oppegård historielag inn for at den regionale historieårboka Follominne skulle legges inn i kontingenten vår. Og det ble akseptert, samtidig som kontingenten ble økt med 50 kroner, halvparten av det boka egentlig koster. I fjor (2012) fikk alle medlemmene boka tilsendt i posten. Og slik blir det også i 2013 (boka blir formentlig sendt/levert ut i desember 2013). Vi i styret har nok vært inneforstått med tanken om at litt mer av kostnaden bør dekkes inn i kontingenten. I år legger vi fram forslag om litt, økning, ikke alt. Men det får jo ikke virkning før i 2014.

Denne situasjonen belaster jo økonomien vår noe. Det har fått oss til å se på sammenhenger mellom brukbart faste og regelmessige kostnader, og kontingenten. Den dekker jo også medlemsbladene, og mange andre aktiviteter vi gjør. Utover kontingenten har vi jo bare en inntekt å snakke høyt om, det er salget av kalenderen årlig. Den er til gjengjeld ganske god. Vi regner med at medlemmene kjøper den årlig. For å dempe medlemmenes kostnader til kalenderen, har vi bestemt at også den legges inn i kontingenten, mot en økning på 40 kroner. Det er vel omtrent selvkost..... Styret foreslår altså økning av kontingenten med 60 kroner, til 260 kroner året. Vi regner med at vi holder økonomien vår godt i hevd, men som sagt, vi er vel ikke veldig glad i forandringer - ”det er fal’i det.....”. Så vi kommer nok til å følge med.

I forrige nummer av bladet kommenterte jeg på samarbeidstiltak med andre organisasjoner innenfor vårt interessefelt, da definert som friluftsliv. I år er vi langt inne i slikt samarbeid, både med ”Gjersjøelva natur- og kulturpark”, spesielt vedrørende museet i Langbygningen, og med ”Forum for Natur- og friluftsliv”, FNF. Mange av oss er sterkt involvert i videreutviklingen av utstillingene i Langbygningen ”Lokalhistorisk museum”, men også litt ift markering av et 100-års minne av det mindre hyggelige slaget, brannen på Stubljan i 1913, 100 år siden i disse dager. En del av aktiviteten vår i år vil nok være knyttet til dette lokalhistorietemaet, litt mer enn ”på grensen mot Oslo”.

Egil Wenger

**OPPEGÅRD
HISTORIELAG**

ÅRSBERETNING FOR 2012/13

Styrets sammensetning:

Styret har bestått av 7 personer. Leder Egil Wenger ble valgt direkte for et år på årsmøtet i mars 2012.

Det valgte styret konstituerte seg for øvrig slik:

Geir Bagge-Skarheim, nestleder,
Siri Iversen, sekretær
Randi Skjerven, styremedlem
Einar Skillebekk, styremedlem
Birger Løvland, styremedlem

Randi Skjerven døde 5. september 2012.

Årsmøtet hadde ikke godkjent regnskapet for 2012, og ingen i styret ville uten vide påta seg rollen som kasserer. Siri Iversen sa seg villig til å føre arbeidet med regnskapet i havn, ved hjelp av innleid ekspertise. Egil Wenger påtok seg å fylle den formelle regnskapsfunksjonen inntil videre. Senere ble medlem Fredrik Huseby engasjert som regnskapsfører/assisterende kasserer, og han har i økende grad overtatt hele den praktiske delen av regnskapsarbeidet, og i praksis fulgt styremøtene.

Styret har, som tidligere, satt opp arbeidsgrupper for spesielle deler av styrets arbeid:

Ansvar for Infograppa: Siri Iversen

Redaktør for Medlemsbladet: Odd Ståle Indreeide.

Redaktør for hjemmesiden på internett: Bjørn Egil Jensen.

Ansvar for aktivitetsgruppa: Einar Skillebekk.

Ansvar for styrets arbeid med kalenderen 2013: Severin Breivik.

Redaktør for kalenderen: Bjørn Egil Jensen.

Ansvar for Kulturminner i utmark (tidl. Veigruppa): Egil Wenger.

Historielagets medlemskaper:

Vi er medlem av Follo Historielag (Bjørn Egil Jensen er styremedlem, og Einar Skillebekk er vara), og i Landslaget for lokalhistorie (LLH). Vi har f.t. styreverv i Follo Museum, Siri Iversen er varamedlem, og Egil Wenger er representantskapsmedlem.

Styrets medlemmer har deltatt i møter og arrangementer i regi av Follo Historielag og Follo Museum – og andre kulturminneorganisasjoner. Siri Iversen er vår representant i det kommunale Lokalhistorisk fond . Vi er også med i en uformell Follo-avdeling av Fortidsminneforeningen v/Egil Wenger. Både Fortidsminneforeningen og Landslaget for Lokalhistorie (LLH) er i gang med organisasjonsendringer.

Uformelt deltar vi aktivt i arbeidet knyttet til Gjersjøelva natur- og kulturpark, spesielt med innredning og oppbygging av utstillingene i ”Langbygningen lokalhistoriske museum”. Det har vært spesielt mye aktivitet dette året, siden det planlegges ferdiggjøring av utstillinger til 150 års markering av brannen på Stubljan. 5-6 personer fra Historielaget har regelmessig deltatt i arbeidet.

Også i 2010-sesongen av Skautraver'n har Historielaget deltatt med oppsett av info om kulturminne-poster, og med guiding av turer i traseene for ”Til fots i Oppegård”. Gjennom FNF (Forum for natur og friluftsliv) er vi også engasjert i Friluftslivets dag og Eventyrfestivalen (både Eventyrstien og friluftslivsdag i Gjersjøelva).

Siri Iversen er fortsatt i aktivitet ifm kommunens jubileumsbok til 100 års-jubileet, spesielt vedrørende innsamling av bilder.

Styrets aktiviteter:

I perioden har det vært avholdt 9 styremøter. Frammøtet har vært jevnt bra. Det vesentligste av styrets arbeidsinnsats har vært ivarettatt gjennom de etablerte arbeidsgruppene.

Utover det har styret arbeidet med å etablere og rydde i arkivene i Bibliotek-kjelleren og på Kantor. Arbeidet er ikke på langt nær ferdig. Det er tatt sikte på å samle aktuelt arkivmateriale som nå er spredt på flere private, bl.a. restlagere av kalenderen og av Follominne.

Det er levert uttalelser i flere saker i kommunen som er av kulturminneinteresse, for eksempel

- Om regulering av området Stubljan – Ingierstrand Bad, inklusive nedre del av Gjersjøelva.
- Regulering av Bålerudskråningen på Svartskog.

- Argumentasjon overfor sentrale kulturminnemyndigheter om å få prioritert opp arkeologiske utgravinger i Sandbuktskogen.
- Om handlingsplan for kulturminner i Akershus fylke, og et par organiseringsprosjekter innenfor kulturminnemiljøene både i Akershus og på landsbasis.

Økonomi

Regnskapet for 2011 ble ikke godkjent av årsmøtet i fjor. Oppdatert og revisor-godkjent regnskap ble presentert i medlemsblad nr. 2 – 2012, med oppfordring til tilbakemelding hvis noen fant dette utilfredsstillende. Det er ikke mottatt slike tilbakemeldinger. Årsmøtet 2013 vil kunne være endelig godkjennende instans også for regnskapet 2011.

Lagets økonomi er fortsatt romslig, først og fremst takket være en stabil og god inntekt fra det årlige salget av kalenderen. Noe svekkelse oppleves ved at laget f.t. bærer halvparten av kostnadene for ett eksemplar av Follominne til hvert medlem, utover det som er lagt inn i medlemskontingenten. I tillegg har styret vedtatt å støtte økonomien for innredningsarbeider i Langbygningen med et lån på 30.000 kroner (totalt lån er nå på 50.000 kroner).

Undersøkelser med sonar i flåtetraseen for Kirkeveien i Gjersjøen er støttet med 20.000 kroner. Regnskapsoverskuddet i 2012, og reserver, er dermed dempet i 2012.

Arbeidsgruppene

Som nevnt er mye av styrets aktiviteter ivaretatt gjennom de etablerte arbeidsgruppene medlemsbladet utgis 2 ganger pr. år og lagets hjemmeside betjenes regelmessig. Det er nok behov for noe spredning av kunnskap om dette mediet, for å få mer regelmessig oppdatering.

Det er gjennomført et interessant aktivitetsprogram, busstur til historiske lokaliteter i Østfold, rusleturer på Svartskog (Vestre Oppegård – Torbjørnsrud-området), og rundt golfbanen på Østre Greverud, fordrag om dikteren Kristofer Uppdal, som hadde en viss tilknytning til Oppegård, og forsøk på gjennomføring av en bildeframvisningskveld (teknikken sviktet dessverre).

Utover noe vedlikehold, og begrenset rydding av kulturminner i utmark, er det ikke framskaffet ny og endelig viten om Oltidsveistrekningene.

Årets tema for kalenderen var ”Veinavn med lokal tilknytning”. Det ble en fylldig dokumentasjon på mange lokale navn. Styret takker kalenderredaktør Bjørn Egil Jensen og medarbeiderne for innsatsen.

Styret i Oppegård Historielag

RANDI SKJERVEN

Minneord.

Randi Skjerven, et særdeles engasjert menneske, døde 5. september 2012, noe overraskende for de fleste av oss. Hun var midt oppe i arbeidet med å fremme kunnskap om kulturminner og lokalhistorie.

Vi hadde kommunisert med den vanlige oppegående og engasjerte - Randi, bare noen uker før. Det viste seg etter hv sykdommen over tid, uten å si noe i miljø å jobbe med sak, og ikke poengtere egne positivt menneske!

Randi kom inn i miljøet rundt Historielaget som en HISK VIND I 2010, og ble umiddelbart valgt til styrets sekretær, villig som hun alltid var til å påta seg oppgaver. Det passet bra, for skrive kunne hun, med sitt engasjement og sin friske stil. For Randi var et engasjert menneske også før hun kom inn i historielagsmiljøet. Vi kjente godt til hennes politiske interesser, og ble etter hvert kjent med hennes interesser for friluftsliv til sjøs. Noen av oss fikk anledning til å bli med på båtturer i Hankø-området. Lærerikt og trivelig sosialt samvær. For Randi var et utpreget sosialt menneske. Ivrig og tiltakslysten. Og åpen for å slippe mennesker inn på seg. Hennes dør var åpen for besøk, og for møter etter behov. Vi kommer til å savne liv og leven som hun brakte med seg, og viljen til å stå på. Synd at hun ikke fikk utført sitt påtenkte prosjekt, å skrive om liv og levnet på gården Vestre Greverud.

Fred over minnet etter Randi.

For styret i Oppegård historielag

Egil Wenger

TIDLIG INDUSTRI I OPPEGÅRD – med ODLO i fokus.

Det er vel mer eller mindre tilfeldig at det er satt fokus på den spede begynnelsen på industri- og produksjonsnæring i vår kommune. I 2010 gjenga Historielaget en tekst nedskrevet fra et intervju med bygningsinspektør Karl Thingstad, hvor han bl.a. kommenterte utviklingen fram mot ODLO Fabrikker i Oppegård syd. Reaksjoner og innspill etter dette har gitt oss en bedre innsikt i utviklingen av nettopp denne industribedriften. Infoen er samlet, og moden for en oppsummering. ODLO må klart anses som en av de første industribedriftene i Oppegård, men ikke helt. Ljansbruket var den eneste industribedriften vi kjenner i vårt område fra tiden før 1900-tallet. Ljansbrukets historie er imidlertid beskrevet i mange versjoner, i tillegg til at vi har fått et eget minnesmerke i form av en rekonstruert sag i Gjesjøelva, og enda til et lokalhistorisk museum bygget rundt kunnskapen om denne bedriften. Så var den også velkjent og dominerende, til og med på landsbasis, i flere hundre år.

I tillegg er det vel bare bergverksdrift ved 3-4 jerngruver som kan benevnes industri fra før 1900 i vårt område (den gang Oppegård sogn under Nesodden kommune). Denne aktiviteten er beskrevet i Follominne 2011.

Tilbake til den aktiviteten som på 1930- og 40-tallet ble til ODLO fabrikker. Pipa, som er et landemerke i Oppegård syd, og som kjennetegner fabrikkanlegget der ODLO holdt til, har imidlertid ingenting å gjøre med ODLO's drift. Anlegget ved Greverudbekken ble opprinnelig anlagt allerede før 1900.

Teglverket før ny bebyggelse, trolig på midten av 1910-tallet. Barnetoget er på vei mot ”gamleskolen” på andre siden av jernbanelinja.

Da var det en helt annen virksomhet som stod for det. Jens Krogstie fra Hedmark hadde kjøpt Østre Greverud gård i 1889, og bygde et teglverk på gårdens grunn nedenfor jernbanelinjen i sør. Driften var ment startet ca. 1895, men mye tyder på verket ikke ble bygget helt ferdig, bare pipa og noe av forbrenningsovn. Hadde det ikke vært for den markante pipa, som har fått stå til tross for senere utvikling av anlegget og av nye virksomheter, ville dette forsøket på å etablere industri ikke vært husket i dag.

Etter 1895 var det ikke lenger virksomhet på stedet, og i 1898 solgte Jens Krogstie Østre Greverud gård, inkludert teglverkspipe og ovn, til forpakteren, Tjernæs. Teglverkbebyggelsen ble stående som eneste bebyggelse, i alle fall noen år inn på 1910-tallet, da Laes Farveri ble bygget på fundamentene av forbrenningsovn. Senere overtok Union Farveri og Renseri anlegget, og bygde ut fabrikkbygningen mot vest, og endatil et eget bygg litt vekk fra hovedbygget pga brannfaren forbundet med rensvæsken.

I 1918 ble det bygget to nye næringsbygg mellom fabrikkanlegget og veien mot Østre Greverud. Trevarefabrikken som ble etablert, ble i 1920 overtatt av kjøpmann Hokholt, som herfra bl.a. leverte vinduene til Greverud og Kolbotn skoler.

Hokholts Trevarefabrikk som brant i 1922

Rundt 1920 overtok Union Fargereri og Renseri anlegget. De bygget 2-3 nye bygg på eiendommen, en stor driftsbygning, en garasje, og et mindre hus som rommet renseriet, reist litt unna de øvrige husene på grunn av brannfaren forbundet med rensvæske. Union drev med farging av stoffer og garn, rensing av

tøy, og et fellesvaskeri for hoteller m.v. Union fortsatte driften fram mot krigen 1940-45. I den store driftsbygningen ble det etter hvert innredet 3 leiligheter. I 1942-43 leide Odd Lofterød lokaler av Union, og kjøpte strikkemaskin som han rigget til og startet med å strikke stoffer for dameundertøy. Dette var starten på ODLO (ODd LOfterød) Fabrikker, en ny industri på gamle ærverdige tufter. Den første ansatte ble fru Tonny Fjeld, som senere ble bestyrerinne, og hun ble der fram til hun gikk av med pensjon. ODLO kjøpte etter hvert hele anlegget, og startet produksjon av barnetøy og sportskonfeksjon – med god kvalitet som basis. ODLO's produkter er fortsatt kjent for kvalitet. ODLO laget skøyte-trikotene til ”de 3 S-ene” og ”Kuppern” Johannessen på 1950-og 60-tallet. På det meste var det ansatt rundt 190 arbeidstakere på ODLO, 90 % av arbeidsstokken var kvinner, fra hele Follo. Det var satt opp egne busser for de som hadde lange (og upraktiske ?) arbeidsreiser. Virksomheten økte, og rett etter krigen ble det store betongbygget vi ser i dag, satt opp. ODLO brukte de øverste etasjene, og sykkelfabrikken Anth. B. Nielsen (merket START) leide de nedre etasjene. Som på mange andre næringsområder, ble konkurransen fra utlandet om billig arbeidskraft for stor. ODLO flyttet produksjonen til utlandet, men navnet på anlegget består – for eksempel ”like ved Odlo” – høyst uoffisielt.

ODLO i dag.

Senere har mange mindre industribedrifter og servicenæring hatt – og har - lokaler i bygningskomplekset ”Odlo”. Det er til og med reist nye bygg for å gi plass til flere virksomheter.

Om Odlo's dager på Oppegård er talte, så er det av liv laga for næring på gamle

Odlo's grunn fortsatt. Det arbeides med å regulere området med tanke på modernisering av bygningsmassen. Om noen år framstår nok stedet i en helt ny drakt. Mon tro om landemerket ”teglverkspipa” overleverer moderniseringen enda en gang ?

Egil Wenger

Kilder: Historielagets medlemsblad 2-2011 og 1-2012.

Innspill fra Ole Odd Fjeld og Per A. Krogstie, Ski.

Lokalhistorisk hefte ”Greverudgårdenes historie” v/Willy Østberg.

”Oppegård kommunes historie” v/Eivind Barca.

Stubljan 1898.
(Efter Originalfotoğraf)

100 år siden brannen på Stubljan - «et kulturtab for landet»

Av Siri Iversen

Herskapshuset Stubljan, hovedgården til Ljansgodset, ble bygd på midten av 1700-tallet og var i flere generasjoner eid av rike folk som dyrket det skjønne, et hjem hvor kostbare kunstgjenstander og velholdt gammel stil møtte den besøkende. Anegalleriet som eierne ned gjennom tidene samlet på var viden kjent.

Ljansgodset, som før 1680 ble kalt Hvitebjørnsbruket, skriver seg fra tidlig på 1500-tallet da det kom i riksråd Henrik Krummedikes eie ved makeskifte, han var trolig den største lensherre i norsk middelalderhistorie og sin tids største godssamler i Danmark-Norge. Etter å ha tilhørt en rekke familier kom Ljansgodset i 1799 i familien Ingiers besittelse og var eid av Johanne Ingier, enke etter den tidligere eier Fridtjof Ingier ved tidspunktet for brannen på Stubljan 22. januar 1913.

Det finnes flere beskrivelser av kunstkattene på Stubljan, det nevnes en verdifull porselenssamling, det såkalte «Porselensværelset» hvor vinduene besto av grønt glass som hadde inngraverte navn fra gamle slekter og tidligere berømte gjester. Blant annet kunne man se Bernt Akers

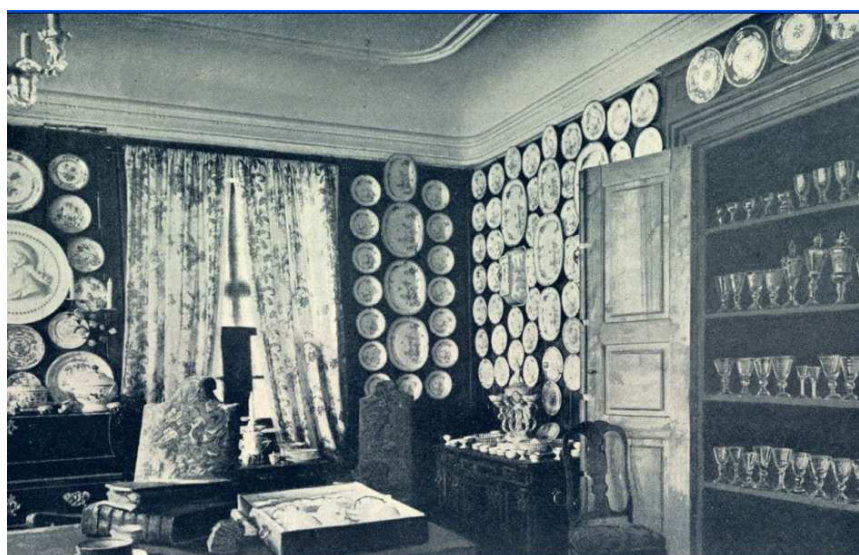
navnetrekk med et latinsk dikt under, og på en annen vindusrute hadde statsminister Peder Anker skrevet navnet sitt og tegnet inn våpenmerket. Man kunne også se praktfulle gobeliner og malerisamlingen med verker av kjente kunstnerne som Adolph Tidemand og Hans Gude.

Brannen denne iskalde januarkvelden oppsto etter sigende i et barneværelse i midtbygningen rundt kl 22.15, trolig var det gnister fra ovnen der som forårsaket brannen. Fru Ingier selv med tjenerskap hadde vært på Stubljan i julen og litt utover nyåret, men de hadde reist fra til

Porselensværelset paa Stubljan 1898.

(Efter Originalfotografi).

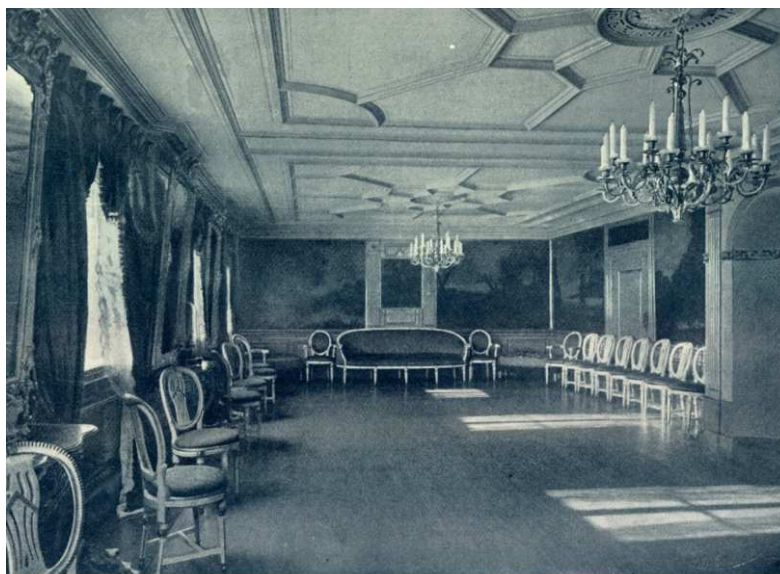

Porselensværelset paa Stubljan 1898.

(Efter Originalfotografi).

Kristiania tidligere på dagen, bare husjomfruen og noen av tjenerne var igjen i huset. Arbeiderne ved Ljansbruket, ca. 100 mann, ble øyeblikkelig varslet og tilkalt for å slukke brannen med brukets håndsprøyte. Nordstrands brannvesen ble også tilkalt, men med slukkeredskapene som man disponerte over på den tiden det ikke mulig å slukke den store brannen som var synlig helt fra Kongs- havn og Kristiania selv om man pumpet opp vann fra fjorden for harde livet. Kristiania brannvesen ble tilkalt, men dampsprøyten fra byen kom imidlertid ikke før ved 1-tiden om natten, og da var Stubljan omtrent nedbrent.

Bruketets folk og brannvesenet gjorde likevel et utmerket arbeid og kjempet en hardnakket kamp for å redde ut verdier fra bygningen når man måtte innse at det ikke var mulig å redde huset. Bygningen var oppført i bindingsverk hvor det i østre fløy var kontorer, kjøkken og rom for tjenerne. I midtbygningen var den store salen, haller og oppgangen til 2. etasje hvor det var spisestuer, salong og porselens-værelset. I vestfløyen lå en rekke soverom.

Salen paa Stubljan.
(Efter Originalfotografi).

Kontorsjef Y. Bugge ved Ljansbruket organiserte redningsarbeidet så lenge det var mulig. En rekke gjenstander fra bygningen ble reddet ut og satt på gårdsplassen, møbler, krystall, porselen, sølvtøy og malerier. Heldigvis var været stille denne natten, temperaturen var nede i -17 grader forteller Aftenposten fra denne kvelden. Portnerstuene og de store uthusbygningene, låven, stabburet og drivhusene var uberørt av brannen.

Da ilden brøt gjennom taket til loftet sto hele bygningen raskt fullstendig overtent og hele bygningens indre ble en eneste ildmørje, som Aftenpostens journalist beskriver brannen og betrakter en hel del mennesker som var samlet foran portnerstuene og lengre framme på gårdsplassen, menn og kvinner. Man hadde åpenbart gitt opp sluknings- og redningsarbeidet. Det hørtes sterke smell som raketter, det var en beholdning av gamle patroner som gikk av.

Kilder:

Aftenposten torsdag 23.januar 1913, morgenutgaven, tilgjengelig på www.nb.no/aviser. Store norske leksikon: www.snl.no

Skjoldbakken – veinavnet som ble borte - hele historien, og litt til.

Veien er så vidt omtalt i årets kalender. Det var ikke plass til mer enn den korte kommentaren for en veistump som har et ekstremt lokalt navn, fra en beboerfamilie i veien på 1920-30-tallet. Kunnskapen om veien stammer i stor grad fra et par fortsatt oppegående personer som bodde i området før krigen, Kari Lisbet Sandberg (Engermann) og Jorunn Aanrud (Fjeldstad). Men, dette er sikkert ikke hele historien om området. Er det noen som vet bedre/mer, er vi fortsatt interessert i innspill. Kanskje kan det bli skrevet en liten historiesnutt om hele området også (utover det Ormerud Vel tidligere har utgitt).

Så altså, ”hele” historien om Skjoldbakken, og litt om området rundt.

Vi som brukte 81-bussen fra Oslo til Tårnåsen – via Ødegården og Kolbotn sentrum - på 1960- og - 70 – tallet, husker ”Skjoldbakken” som et vanlig bussstopp i Ormeruddalen. Vi var ikke i tvil om at dette var navnet på en vei i området. Siden det ikke var noen slik vei i skråningen mot øst (der var jo Grønli-veien), så måtte det være veien på tvers i bunnen av dalen.

Men , i dag er det ikke noen vei som heter Skjoldbakken, det eneste som ”henger igjen” er navnet på bussholdeplassen, der bussen nesten ikke går lenger. Det er vel bare flybussen som bruker den.

Bussholdeplassen, ifølge lokalkjente skal navnet uttales med trykk på ”Skjold”. Til venstre bak skimtes bekkefaret som er blitt ”temmet” i

nyere tid. Hva het den bekken ? Kanskje vi tar en diskusjon om det ved anledning ?

Den som ikke vet hvor veien var, må nok lete litt for å finne restene etter den. Veistumpen går riktig nok på tvers i dalbunnen, men ender i øst mot en høy forstøtningsmur mot Ski-veien, som har gjennomgått flere utbedringer og utvidelser i nyere tid. På adressekartet for Oppegård, er den ikke engang tegnet inn. Enten må en kjøre inn Ilaveien litt nordenfor, inn på Dalsveien, og så orientere seg fram til veistumpen fra Dalsveien ca. ved nr.16-18. Fra sør kommer en fram til området ved å gå (kjøre) Ormerudveien fra Kolbotn sentrum og opp til veikrysset med Dalsveien mot øst (i krysset lå den gamle kolonialen (Ruud),

Dalsveien går i vinkel mot nord bare 50 etter krysset. Etter ca. 200 m nordover ser en restene etter Skjoldbakken, nå en lokal villavei med dårlig, men tross alt, asfalt. På flyfoto fra før krigen, er veien bare litt mer enn en sti. Den gang var den nok gå-/sykkel-/hest - forbindelsen fra villaene i dalen og opp til Augestadgården (egentlig Øvre Ormerud gård), i dag Tårnåsensenteret, og Kongeveien. Navnet har nok sammenheng med at veien i sin tid (før krigen) gikk over i bratt bakke mot øst, før Skiveien ble anlagt.

Skjoldbakken sett fra Dalsveien, Veien stopper mot muren på Skiveien, og er gangvei opp til fortgjengerovergangen på Skiveien. På høyden bak ses husene med adresse til Grønliveien.

I dag har beboerne i Skjoldbakken adresse til Dalsveien.

På bildet ser vi et grønt hus i bakkant til venstre, helt opp mot muren for Skiveien. Der bodde familien Skjold som er bakgrunnen for navnet "Skjoldbakken". Folk som var barn på 1920- og 30-tallet, refererer til "gamle fru Skjold" som bodde der. Herr Skjold var da borte, og datteren bodde der senere, både som "ungkar" og etter at hun giftet seg, trolig i noe framskreden alder. Sønnen bodde på "gamle Ormerud" (boligbygningen til Nedre Ormerud gård, 100 m lenger nord, i Dalsveien, huset ble revet på 1970-tallet). Eiendommen til Skjold bar navnet "Mailand", og villaen vis-à-vis het "Sommerlyst". På den tiden – før veiene fikk navn og nummer - bodde familien Olsen her.

Høyt i bakgrunnen ser vi "arkitekt Dal-villaen" (navnet er troig fra 60-tallet), som i dag har adresse til Grønliveien. På 1920-tallet var veien enkelt og greit kalt "Kleiva", bratt som den var. Senere ble veien benevnt Husebakken, etter familien Huse som bodde rett ovenfor/bak Dal-huset. Veien ble også kalt Grønlibakken, før veiene i alminnelighet ble navnsatt, da ble det altså Grønliveien. Beboerne benyttet denne veien når de enten skulle på en liten utflukt til "Kongesteinen", rett bak Augestadgården (Øvre Ormerud/Tårnåsen senter), eller videre opp til Branntårnet på Grønliåsen. Grønliveien fikk nok navnet fordi det var "veien mot Grønliåsen".

Bussholdeplassen kan så vidt ses på bildet, rett under det blå uthuset bak til venstre. Et kommunalt reguleringskart fra 1925 (takk til Jorun Aanrud) viser at vår tids Skiveien den gang var tenkt kalt Dalsveien, og nåtidens Dalsveien skulle bli Ormerudveien. Ormerudveien var da ment å kalles ”Hovedveien”, enkelt og greit. Ingen tvil om hvor man da mente veien innover mot Oslo (Kristiania ?) skulle gå den gang.

Flyfoto (Widerøe) fra 1937 viser at Skiveien enda ikke var ført fram til Kolbotn, og Skiveien var bare en gårdsvei nordover mot Nedre Prinsdal, så vidt over grensa mot Oslo. Ved Ilaveien fulgte Skiveien den traseen som i dag er privat boligvei til eiendommene på sørsiden. Bakken var bratt, og ble kalt ”Thøgersenbakken” av lokalbefolkningen. Ila (vannkilde), som har gitt navn til Ilaveien, lå da nedenfor bakkeskråningen øst for veien. Ila er borte i dag, men veinavnet lever videre.

Egil Wenger

KRISTOFFER UPPDAL

Vellykket medlemsmøte 5. desember 2012.

Oppegård Historielag og Follo Mållag arrangerte 5. desember et fellesmøte, vi var så heldige på få besøk av Arild Bye, landets fremste ekspert på Kristofer Uppdal. Arild Bye har som kjent skrevet en biografi om Kristofer Uppdal (Aschehoug 2010), se også artikkel i Medlemsblad nr. 1/2012. Kristofer Uppdal bodde på Solbråtan ved to anledninger, første gang fra 1913. Oscar Bråten og Kristofer Uppdal var gode venner, og bodde tidvis i samme hus. Oscar Bråten satte betydelige spor etter seg i lokalsamfunnet, men hvem var Kristofer Uppdal?

Kristofer Uppdal regnes å være blant våre 3 betydeligste arbeiderdiktere, foruten Johan Falkberget og Oscar Bråten. I tillegg var han en betydelig poet og rallardikter. Som rallar på Notodden hadde han viktige tillitsverv i fagforening og i LO. Notodden historielag har samlet mye informasjon fra denne tiden.

Vi fikk et interessant foredrag om livet i et samfunn svært forskjellig fra vårt. En viktig sak var splittelsen i arbeiderbevegelsen, skulle denne bli ”revolusjonær og voldelig”, eller basert på ”kunnskap og parlamentarisme”. Uppdal var en sterk talsmann for det sistnevnte.

Januar 1913 gifter han seg med sin Bergljot Isabella og to uker etter vielsen

bosetter paret seg på Kolbotn (Solbråtan), der de leide 2. etasje i et hus som gikk under navnet "Villa Strandli". Til eiendommen hørte en stor hage med strandlinje mot Kolbotn-vannet.

Eneste spor etter Kolbotn i Uppdals diktning er diktet "Ein haustdag", gjengitt under. Vi har ikke forfatterens bekreftelse på at diktet virkelig er fra Kolbotn, men diktet ble skrevet i 1913 da han bodde her, og omgivelsene stemmer svært godt med Solbråtan. Diktet ble lest av skuespiller Noralv Teigen. Diktet er en stemningserindring, hvor han skriver etter hvert som tankene faller inn. Diktet bærer preg av mange tunge år, at forfatteren ikke føler seg helt vellykket. Siden diktet er skrevet på nynorsk anno 1913, er det lagt ved en kort ordliste.

Bjørn Egil Jensen

**Foredragsholder og Uppdal-
biograf Arild Bye**

Ein haustdag (UTFERD 1913 – 1915)

1.

Sola glytter gjennom ruta,
i ei sylkvit spilre
kritlar meg på kinna,
renn på skrå yv skrivebordet,
når mitt papir, stoggar
og i glim ho byrjar dildre,
grimlar augo, til eg ikkje
greier lesa ordet.

Eg blir sturen, ikkje lugum
til i dag å skrive,
kveikker snadda mi i einingen
og sit og glanar
mot ein oskebrand
som upp or pipa freistar klive,
medan røyken blå i ringar
framfor augo stanar.

**Skuespiller Noralv Teigen og foredragsholder
Arild Bye**

Og frå kjøken kan eg høyre
tripp av lette føter,
klirr av grytehankar
og av byttur i mot golvet,
Vesla dreg ein song-stubb
sanglande or hjarte-røter,
og min vakne lengsel skjelv
- som han so tidt har skolve.

2

Merkar gjer eg klokka tikkar
låghalt burt på bordet.
Og den tikking minner meg
um dropl i frå mitt hjarta.
Hugsar gjer eg alt eg tenkte
gjera, ikkje gjorde.
Og det berst meg for eg kanskje
ventar rette-arta.

3

Gjennom ruta skin eit vatn
blankt mot gran-blå skogar;
sola grår det, og i vatnet
stjernedrys seg lagar.
Og i osp og bjørk det festlegt,
raudt og gullegt logar;
kvite stuvar sender sylvglans
millom gull som bragar.

Og frå opne vindaugs-glaset
sus og kviskring når meg:
solgangs-vinden ruskar,
lauv og kvistar fell og nuslar.
Og mi snadde sukker tungt,
med' trøytt min røyk eg får meg
blandar sukken sin inn i
den sus som um meg tuslar.

Mangt eit minne som eg trudde
gravlagd, uppatt strøymer,
leie vonbrøt frå min ungdoms
kalde vår-dag kjem att.
- slikt, ein trur at åra tok,

men lel ein aldri gløymer.
- Gamle sår med ilt som bryt ut,
kan ein aldri stem' att.

Ingen ting av det som livet
gav ein, slepp ein utum.
Enda um i kåte skratt
ein syner ein er fri det,
kjem den dagen då ein atter
står i stride sutom,
kanskje når ein trur seg friast,
står ein hardast i det.

4.

Som eg sit og ritar penna
over kladdebokkom,
medan stund og onnor
eg mot spegel-vatnet stirer,
frå ei kyrkje attum åsen
ringjer det i klokkom,
ringjer til den frostblå lufta
mot meg skjelv og klirer.

Enn eg hugsar kven dei klokkur
ringjer ned i grava,
berst meg for: den kvasse ringjing
gjelder mine timar,
at dei ringjer over alt
som hugen skar og skava
i min kalde vår, då kvitt
det frå mi framtid rima.

Lauvet flammar raudt
mot myrkgrøn gran, og vatnet speglar
frosen himmelkvelv som teiknar
døkke grågås-plogar.
Hausten riv, eg trevlest upp,
blir lagleg smeltedegla.
For den sumar som eg venta,
skundsamt framum sjojar.

.

Gong og annan i ei daudstund
går eg klokkeklangen,
til han tagnar og den store
stilla byrjar spela.
Og eg glytter ut til gullet
over lauvskog-vangen,
kjenner verken krøkjer
kvasse negle-klør i sjela

5.
Over golvet driv eg –
stanar brått ved vesle ruta,
ser i heldet ovum stu',
ein jarnveg fram seg ormar.
Toget framum fór;
maskina helsa med å tuta,
kom og strauk med bod
frå alt som utanum meg stormar.

Kort ordliste:

glytter = titter inn
sylvkvit spilre = sølvhvite stråle
kritlar meg = kiler meg
dildre = skjelve
grimlar augo = tårefyllte øyne
lugum = i god stemning (trøndersk
dialekt)

Kveikker = tenner
byttur = bøtter
Vesla = hans kone, Bergljot Isabella
skolve = skjelve
tikker låghalt = tikk takk
dropl = drypper, her hjerteslag
ventar rette-arta = venter på arbeidslyst / rette tiden
uppatt strøymer = kommer frem igjen
ilt = med vondt

Gong og annan = Av og til
gnauret = lyden/gnagingen
fulnar = mørk. Dette antas å være et ord som Uppdal lagde selv, noe Uppdal
ofte gjorde. Han var kjent for å være en ”ordmaker”, fulnar antas utledet av
ful = sint. At fremtiden er mørk. For eksempel stod 1. verdenskrig for døren.

Og ei stund til høyrer eg
at stemplet driver hjulet,
ser den brune eldrøk
etter jarnvegs-lina baskar.
Og med' gnauret døyr
og røyken kliv upp småskog-gulet
går min hug yv hav
som inn mot svarte byar vaskar.

6.
Lufta grår mot kveld,
med kaldblå himmel over skogen,
vinden tuslar kring,
og trea nyser haust-lauv frå seg.
På ein åkerploagnad
blenkjer moldjord etter plogen,
- kjenner hugen legger
store åker-vidder på seg.

Alt det skymer i mi stova;
myrkret tett seg sankar
ute ser eg kvite snø-fjom
millom lauv som gulnar.
Over blada mine sig eg,
inn i framtidstankar;
snø-fjom flaksar, medan natta
myrknar til – og fulnar.

1913

LJANSBRUKET - VIDERE UTVIKLING AV DE HISTORISKE ELEMENTENE I GJERSJØELVA OG PÅ STUBLJAN.

Vi i Oppegård er vel kjent med oppbyggingen av oppgangssaga i Gjersjøelva, og begynnelsen på innredning av det lokalhistoriske museet i Langbygningen. Utviklingen av dette er initiert og videreutviklet av Gjersjøelvprosjektet siden tidlig på 1990-tallet. Historielaget og andre frivillige organisasjoner har vært medhjelpere i varierende grad opp gjennom årene. I forbindelse med selve elva og oppgangssaga er det nok Oppegård Jeger- og fiskeforening som har båret lasset, mens vi i Historielaget nok har vært dominerende når det gjelder etableringen, og framfor alt innredningen, av "Langbygningen Lokalhistorisk museum". Til dette har vi bidratt med 4-5 personer – litt forskjellig sammensetning fra år til år – og "lån" til arbeidsmateriell på 50.000 kroner, og en masse dugnadstimer.... Nevnes må også at kommunen har bidratt med 40.000 kroner til sikringstiltak i Langbygningen, og at vi har hatt noen private bidrag å "rutte med".

Langbygningen, sett fra Gamle Mossevei

All ære til initiativtager og "driver" av dette gjennom 20 år, Harald Lundstedt. Vel fortjent mottok Harald kommunens frivillighetspris for 2012, og så tilsvarende pris fra Akershus fylke. Prosjektet har også skiftet navn til "Gjersjøelva natur- og kulturpark".

Nå er prosjektet inne i en ny arbeidskrevende utviklingsfase. Den søndre halvdel av Langbygningen skal også tas i bruk som utstillingsareal, og anlegget Stubljan i Hvervenbukta rustes opp mht vegetasjonen og litt skilting. Dette er med tanke på at det i år er 100 år siden hovedbygningen på herregården Stubljan brant ned til grunnen. Det ønskes rimeligvis markert, og da bør anlegget vises fram i bedre stand enn det har vært de senere årene. Dette arbeidet utføres for øvrig i nært samarbeid med Kultur- og Miljøetaten i Oslo kommune, og noe tilskudd fra frivilligheten også i Oslo.

Etterarbeidene på det bygningsmessige i Langbygningen, og oppsett av utstillingene, skal skje i løpet av kommende vintermåneder. Eieren av Langbygningen, Fred Hallager Juul, tar på seg kostnadene for montering av elektrisiteten, og for innredning av ett av rommene, som vi foreløpig kaller "Herskapelig", best

mulig gjenskaping av en innredet stasstue på Stubljan, rimeligvis ut fra gitte forutsetninger, bla. lavt under taket. ”Dere bestemmer, jeg betaler”, sier Fred Hallager Juul. En grei ordning for oss.

Noe utstyr har vi fått fra velvillige givere i nærområdet. Men, det er ønskelig med mer, for å være sikret det utvalget som passer til temaene som er valgt. Så, med dette er Historielagets medlemmer utfordret.

Alt av ”gammel årgang” – så mye som mulig førkrigs og litt etterkrigs, vil være av interesse. Spesielt har utstillerne nevnt slike ting:

—Telefoner, både vegg- og bordmodell(er) – krystallapparat (radio). Radiosender-/mottaker fra krigens dager..... og annet fra krigen – illegale dokumenter -

—løpesedler – plakater – gjenstander, best om de er av lokal tilhørighet.

—Støpejernsovner (ikke komfyr – det har vi), skal ikke brukes til fyring, bare utstilling.

—Håndverker-verktøy, for eksempel fra skomaker, sadelmaker, smed.....

—Gammeldagse hvite (og eller lyse) gardiner, type blondegardiner. Filleryer.

—Pinnestoler, enkle bord (type kjøkkenbord for eksempel), bokhyller, vugge, vitrineskap (glassvegger).

—Herbarium, primært lokalt, evt. løse ark med pressede planter.

—Gamle leker, dukker (og filledukker), dukkevogn , m.m..

Kontakt:

Marita Huseby, tlf. 66807457/97526061 - e-post: m-huseb@online.no

Harald Lundstedt, tlf. 97070430 – e-post: hlundeste@online.no

Her skal det innredes til ”herskapelig” da eier av bygningen er ”på banen”

Initiativtakere, og medhjelpere, har også en annen framtreddende oppgaven i ukene og månedene framover, å skaffe økonomiske midler til resten av arbeidet. Det er søkt ”både her og

der”. Gaver mottas med takk. Kanskje Historielaget må utfordres til enda mer ”lån”? Vel møtt også til nye omvisninger til våren, kanskje også på Stubljan.

Hilsen ”oss aktører i Langbygningen”.

Nytt om jubileumsboka

Forfatterne er godt i gang med å skrive den nye historien om Oppegård.

For å anslå bokas temaer i svært korte trekk: Karsten Alnæs tar oss med til oldtiden og fram til middelalderen hvor Willy Østberg tar over. Han forteller i korte trekk om middelaldergårdenes historie før Finn Erhard Johannessen tar over stafettpinnen og gir en innføring i blant annet Ljansbrukets vekst og fall og den første tida for Oppegård som egen kommune. Berit Nøkleby skriver om krigsårene i Oppegård og oppbyggingen i etterkrigstida. Om den nyeste tida skriver Ole Endresen om bl.a. forenings- og kulturlivet og Ola Alsvik om kommunens administrasjon og politiske historie.

Etter planen skal jubileumsboka være i salg allerede til jul i 2014 og bokkomiteen er travelt opptatt med å lese innkomne utkast til kapitler fra ivrige forfattere. Dette blir en spennende bok som setter søkelys på både store og små hendelser, ikke bare i Oppegårds historie som kommune, men også langt, langt tilbake. På bibliotekets nettsider ligger en oversiktsside om jubileumsboka med bl.a. årsmeldinger og annen info:

<http://www.oppegard.folkebibl.no/jubileumsbok%202015>

E-postadresse til bokkomiteen: jubileumsbok2015@oppegard.kommune.no

Nytt om fotoinnsamlingen

Fotoinnsamlingen pågikk fra begynnelsen av 2011 til slutten av 2012 og er et samarbeid mellom Oppegård bibliotek og historielaget. Høsten 2012 har Siri Iversen, som er utdannet bibliotekar, vært ansatt ved biblioteket i 20% stilling for å registrere bilder som er kommet inn. Hun fortsetter arbeidet våren 2013 på frivillig basis for å komme gjennom de siste bildene. Nærmere 1000 bilder er samlet inn. Bildene er blitt

Tove Helle leverer bilder og skriver opplysninger om bildene

skannet i høy oppløsning og er registrert med opplysninger om fotograf, sted og årstall og beskrivelse av bildet så godt det lar seg gjøre. Bildene kommer til å bli søkbare i bibliotekets katalog på internett når det nærmer seg klargjøring av jubileumsboka. Selv om innsamlingsprosjektet formelt er avsluttet er det fortsatt mulig å levere enkelte bilder, både negativer, papirbilder og dias tas i mot. Kontakt Oppegård bibliotek v/ biblioteksjef Aase-Liv Birkenes for nærmere avtale.

MINNEPLATENE FRA 2 VERDENSKRIG.

De aller fleste av oss har vel - bevisst eller i forbifarten - stoppet opp og sett nærmere på minneplaten ved Rådhuset, med navn på personer fra Oppegård som døde i forbindelse med krigshandlinger under siste verdenskrig. Trolig har noen og enhver undret seg over hvem de var, og hva som egentlig skjedde med dem. Hver 17. mai, tidlig på dagen, er det en minnehøytidelighet ved tavla, med musikk og sang, og en tale for dagen. En fin tradisjon, og en hyggelig gest overfor tidligere sambygdinger som alle fikk en tragisk skjebne, for de etterlatte og for andre som fortsatt husker.

Minneplaten over de norske statsborgene inneholder navn på 8 personer som var "født eller bosatt" i Oppegård under krigen. Her nevner vi kort hver enkelt i den rekkefølgen de står på platen, og benytter i hovedsak informasjon fra en oversikt i Follominne 1985, selv om den ble skrevet 10 år etter at minneplaten var satt opp.

O-----O

Johan Alfred Gøransson, født i Oslo i 1903, svensk far og norsk mor, gift i 1935 på Kolbotn. Han var møbelsnekker i Oslo, ble arrestert i 1943 og dømt til døden for undergraving av den tyske stats hærsmakt og for oppfordring til fane-flukt. Han ble skutt på Trandum året etter, og står oppført på minnetavle i Trandumskogen.

Arnholt Halvor Hansen, født i Oppegård i 1912, og giftet seg på Kolbotn i 1941. Han var bygningsarbeider, og var med i Milorg. Bare et par måneder før krigen var slutt ble han såret i kamp med Gestapo da han skulle arresteres. Han ble lammet i underkroppen, behandlet på sykehus og satt i arrest på Grini. Han overlevde krigen, men døde i 1949 uten å ha blitt ordentlig frisk.

Odd Hogseth, født i Oppegård i 1917. Han var jurist, og arbeidet ved Aker politikammer. I 1943 ble han arrestert sammen med 4-500 politifolk fra hele landet. Han satt på Grini, men ble sendt til Tyskland og satt til tvangsarbeid. I fredsdagene 1945 kom han til Sverige, men døde der av flekktyfus i slutten av mai 1945.

*Minneplaten i Oppegård i rådhusparken.
Laget av Kristiania Kunst- og Metalstøberi A/S.
Avduket høsten 1975 i forbindelse med 60-årsjubileet for Oppegård som egen
kommune.
Foto: Erik Aas jr.*

Minneplaten i rådhusparken. Avduket i 1975.

Ingvald Johansen, født 1883 i Vågan, gift i Oslo 1919. Han var sjømann, dekksgutt og etter hvert stuert. Ved krigsutbruddet bodde familien i Oppegård, og Ingvald seilte i alliert sjøfart. I 1943 ble han syk og døde på sykehus i USA i mars 1943.

Oluf Edvard Thoresen, født 1907 i Kristiansund, gift 1935 på Kolbotn. Han var dekksgutt på korvetten "Tunsberg Castle". Sammen med andre marinefartøyer gikk fartøyet fra Kola i Russland til Båtsfjord med landgangsstyrker og forsyninger. Fartøyet gikk på en mine sent i 1944, og fem mann omkom, blant dem Thoresen.

Ernst Johan Thu, født 1920 på Stord, gift i Oppegård i 1941. Han var slaktersvenn og var med i Milorg. Mot slutten av krigen bodde han i Oslo, og omkom ved en sabotasjehandling mot bygården han bodde i. Datteren Berill omkom samtidig.

Berill Thu, født i 1943, i Oslo. Hun omkom samtidig med sin far, bare 15 måneder gammel.

Finn Ulleberg, født 1915 i Tinn. Han hadde hjemsted på Kolbotn, og var til sjøs som motormann. Han var med på en båt som ble senket i 1941, men overlevde. I 1942 ble båten hans (M/S "Baghdad") senket av en ubåt ved Martinique i Karibien. I alt ni mann omkom, blant de Finn Ulleberg.

Follominne av 1985 har med flere navn i sin oversikt. Trolig er det navn som i 1975, da minneplaten ble reist, ikke var kjent å ha tilknytning til Oppegård, men som ble knyttet til Oppegård i løpet av de neste 10 årene:

Harald Ingemann Nilsen, født 1903, gift i Oppegård i 1939, sjømann og matros om bord på D/S "Biarritz", forlist i 1940, antatt at båten gikk på en mine.

Knut Waldemar Diebitsch, født i Oppegård i 1922, dekksgutt på M/T "Italia". Skipet torpedert ved irske kysten i juni 1940.

Josef F.H. Amundsen, født 1884, bosatt i Oppegård, 1. maskinist på M/T "Scotia", torpedert av japansk ubåt i 1943. Sammen med andre mannskaper ble han umiddelbart skutt om bord i livbåten.

Sigmund Arvid Johnsen, født i Oppegård i 1917, utdannet flyver i Canada under krigen. Skutt ned i 1944 i forbindelse med et tokt over Nordsjøen.

Hulda Kristine Larsen, født i Oppegård i 1879. Omkom i hjemmet under bombeangrep på Victoria Terrasse i Oslo i 1944. Mannen og en datter omkom samtidig.

Minneplatene er senere flyttet til en murflate øst for Rådhuset, like ved hovedinngangen. Alle tre minneplatene er i dag plassert side om side.

Mer om minneplatene i neste utgave av medlemsbladet.

Forslag fra styret til endring av vedtektene

§ 2 Medlemskap i vedtektene lyder slik:

Alle, både enkeltpersoner, familier og organisasjoner, kan være medlemmer ved å betale en årskontingent som fastsettes av årsmøtet. Betaling for årets utgave av Follominne skal være inkludert i årskontingenten.

Styret foreslår at § 2 får slik tekst:

I utgangspunktet har Oppegård historielag en kontingent for familiemedlemskap. Både enkeltpersoner og organisasjoner/firma kan være medlemmer for samme kontingent. To utgaver i året av medlemsbladet, årets utgave av kalenderen, og Follominne er inkludert i medlemskapet når dette er betalt.

⊕ Aktiviteter vinter/vår 2013.

Når	Hvor	Hva
Onsdag 27.februar Kl. 18.30	Grøndehuset, lille sal Sætreskogvn.13, Oppegård	Foredrag om Karl XII's tokt i Norge tidlig på 1700-tallet v/ Geir Bøgge-Skarheim. Kaffe/te – noe å bite i.
Onsdag 13.mars Kl. 18.30	Skogsland Solbråtanveien 18, Kolbotn	Årsmøte. Etter møtet bildeframvisning fra gamle Kolbotn v/ Steinar Karlsrud. Innkalling til årsmøtet – se neste side.
Torsdag 11.april Kl. 18.30	Biblioteket, Kolbotn	Foredrag, "Oppegård snart 100år", v/Birger Løvland
Lørdag 4.mai Kl. 10.00	Oppmøte på bussholdeplassen ved Greverud skole, og på Skivn. v/Statoil, Kolbotn, nordgående, Eventuelt også underveis.	Busstur, Marinemuseet Horten, via Oslo. Retur v/ferja Horten-Moss. Deltagerpris kr 200,-. Påmelding innen 15.april til Egil Wenger, tlf. 97749002. Eller Einar Skillebakk tlf. 92050595. Minst 30 deltagere.
Torsdag 6.juni Kl. 18.30	Parkeringsplassen Greverud skole. Organisere transport i færre privatbiler pga begrenset p-plass.	Rusletur(er) ved Pollenvann, "Østre skipsreite" og Fåle – Oldtidsveien – Kopåsen – middelalderveien, v/Bjørn Lunder og Karsten Høy.

Mer om bussturen til Marinemuseet i Horten.

Erfaringen av (to Østfoldturer) tilsier at vi ikke fyller mer enn vel en halv buss ved egne "krefter". Derfor vurderer vi å tilby plasser på denne bussturen til medlemmer i andre historielag i Follo. Tilbudet vil bli gitt dem medio mars, forutsatt at det er plasser igjen i bussen.

Vi kommer til å tilby plasser etter prinsippet "førstemann til mølla" da vil det samme gjelde for våre medlemmer (Oppegård historielag) fra ca. samme tid. Så ikke vent med å melde dere på.

Hilsen Aktivitetsgruppa.

Avsender: Oppegård Historielag, Postboks 12, 1411 Kolbotn

INNKALLING TIL ÅRSMØTET 2013

Skogsland, Solbråtanvn. 18, onsdag 13. mars 2013, kl. 18.30.

Dagsorden:

- 1. Godkjenning av innkallingen.**
- 2. Konstituering. Valg av møteleder, referent og 2 medlemmer til å undertegne protokollen.**
- 3. Godkjenning av årsberetningen.**
- 4. Godkjenning av regnskap for 2011 og 2012.**
- 5. Fastsettelse av kontingent for 2014. Forslag til økning med 60 kroner, fra 200 til 260 kroner, jf "Lederen har ordet" på side 3 i dette bladet.**
- 6. Budsjett for 2013.**
- 7. Forslag.**
Styret foreslår vedtekstsendringer, se begrunnelse på foregående side.
- 8. Valg av leder, 6 styremedlemmer, revisor, og valgkomite for neste år.**

Årsmøtet slutt.

Etter behandlingen av årsmøtesakene serveres forfriskninger, og "noe å bite i". Vi får en lysbildeframvisning med Kolbotn i gamle dager som tema, v/Steinar Karlsrud.

Vel møtt.

Styret